

ЧУДОМИР

I. ВОДЕНИЦИТЕ

chitanka.info

— Ти помниш ли дядо Пеня Кавлъкът? Не ще да го знаеш. Малък си. Той се помина от синята пъпка наскоро сред Сливнишката битка. Четвъртъчен ден беше. Сега ми е на ума, че ръмеше дъжд, а аз бях ходил по Братанска просойка да диря изгубена коза. Добър човек беше дядо Пеньо, песнопоец беше и чистник, ама беше сиромах като врабец, клетникът. Не стига туй, ами взе, че му умря и бабичката, та колкото беше сиромах, още по сиромах стана. Мотае се сам-самичек из двора като въртоглаво шиле и няма ни кой чорбица от лобода да му свари, дето е речено, кой копче да му зашие. По едно време бутна тук-там из село, питачки пращал, казват, дано му намерят другарка, и до Чернята ходил, ама гол човек кой ще го вземе!

— Зима иде, си рекъл един ден дядо Пеньо, тя тъй няма да я бъде, ами я да прескоча до баджанака си.

Туря си новия калпак и белите навуца, мята се на магарето и право в Калофер. Изплакал си болката на баджанака, погрижил се и той, и жена му, питали тук, пратили хабер там и най-последно му намерили една вдовица. Срецнали се, запознали се, както му е редно, и тя му рекла:

— Хубаво, рекла, ще дойда с тебе, ще ти стана жена, ама кажи ми по-напред да зная, какво имаш, какво нямаш? Нивки, ливадки, къщурка имаш ли си? Дал ли ти е господ добитък нещо, прасенце, да речем, кокошчици?

— А, всичко си имам, рекъл дядо Пеньо. И нивки, и къщурка си имам, колкото за нас двамата, уредена ми е и се намира в нея и дрешено и бакърено, а пък лъжици, лъжици за цяло село съм натрупал. Зимно време, да не стоя празен, дълбая си лъжици, рекъл, та се събрали купчини у дома. И тенджерите ми дал господ, рекъл, и паници, и саханчета... Имам си, рекъл, и две воденички, от дядо ми още останали... Та ще се поменуваме горе-долу, рекъл, стига слога да има помежду ни.

„Е, щом и две воденици има — си рекла на ума жената — то брашно ще има и живот ще се живее. Няма какво да му мисля, си рекла, ухилила се насреща като печена главичка и работата се наредила.“

Претупали набързо сватбата още там, метнал я дядо Пеньо на магарето и хайде накъм село.

Като си дошли, разшетала се бабата, замазала около огнището и отвън околоръст, теглила и един перваз с червена боя и яйце отдолу надлъж по стената, помела двора, измила, изчистила, засмяла се оная ми ти къщурк като момиче. Радва се и дядо Пеньо и хем дялка нещо на дръвника, хем все към бабата поглежда. А пък котката сè след нея върви, върви, върти се, отърква се около краката ѝ и мърррр... мъррррр... Радост!

Минало се неделя, дошла втора, баба Пеньовица все чисти, все нарежда, ама нещо я човърка, пък не смее да каже. Най-послед се престашила и продумала:

— Дядо бре, рекла, тъй и тъй, рекла, когато дойде в Калофер да ме искаш и разправяше, че туй имаш, онуй имаш, рече ми, че си имал и две воденици, пък толкова време, откак съм тука, нито ти си отишел да ги навестиш, нито пък мене си завел да ги видя и им се порадвам.

— Ууу... за воденичките ли? Аз, рекъл, съм забравил пък. Ами че те, рекъл, са ей там, в малкото долапче, под полицата. Едната, рекъл, по-новата, е за кафе, а другата е за чер пипер.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.